

**Sygn. akt: I C 449/20**

## WYROK

### W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2020 r.

#### **Sąd Okręgowy w Olsztynie I Wydział Cywilny**

w składzie następującym: Przewodniczący sędzia Juliusz Ciejek

Protokolant: sekr. sądowy Anna Kosowska

po rozpoznaniu w dniu 10 listopada 2020 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.**

przeciwko **N. C.**

#### **o zapłatę**

I. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 109.821 zł 97 gr (sto dziewięć tysięcy osiemset dwadzieścia jeden złotych dziewięćdziesiąt siedem groszy) z odsetkami, z tym że od kwot:

- 101.766 zł 43 gr (sto jeden tysięcy siedemset sześćdziesiąt sześć złotych czterdzieści trzy grosze) umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, obliczonych od dnia 21 listopada 2019 r. do dnia zapłaty,

- 8.045 zł 54 gr (osiem tysięcy czterdzieści pięć złotych pięćdziesiąt cztery grosze) ustawowymi za opóźnienie od dnia 28 listopada 2019 do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanej na rzecz powoda tytułem zwrotu kosztów procesu kwotę 1.394 zł 92 gr (jeden tysiąc trzysta dziewięćdziesiąt cztery złote dziewięćdziesiąt dwa grosze) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

**Sygn. akt. I C 449/20**

## UZASADNIENIE

W dniu 28 listopada 2019 r. powód (...) Bank S.A. z siedzibą w W. złożył pozew, w którym to domagał się zasądzenia od pozwanej N. C. kwoty 109.821,97 zł, przy czym:

- tytułem kapitału kwoty 101.766,43 zł wraz z odsetkami umownymi, w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 21 listopada 2019 r. do dnia zapłaty,

- tytułem odsetek umownych za korzystanie z kapitału kwoty 4.776,54 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty,

- tytułem odsetek karnych kwoty 3.279,- zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Ponadto wnosił o zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wskazał, że łączyła go z pozwaną umowa kredytu z dnia 13 lipca 2018 r.. Pozwana nie wywiązała się z ciążącego na niej zobowiązania terminowego dokonywania spłat w wysokościach ustalonych w umowie. W związku

z tym wypowiedział jej umowę, stawiając całą należność w stan natychmiastowej wymagalności. Do dnia wniesienia pozwu, mimo stosownych wezwań do dobrowolnego spełnienia świadczenia, nie zostało ono uregulowane (k. 3-5).

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w L. VI Wydział Cywilny nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w sprawie (...) (...) uwzględnił powództwo w całości (k. 6).

W sprzeciwie pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwana podniosła, że roszczenie powoda nie jest wymagalne, bowiem nie wykazał skuteczności wypowiedzenia umowy. Podniosła również, że powód nie udowodnił swojego roszczenia. Przyznała, że zawarła z powodem umowę, z której ten wywodzi swoje roszczenie. Uczyniła to celem pozyskania znacznych środków finansowych na inwestycję, za którą odpowiedzialna była J. W. (1) – pośrednik finansowy, jak się okazało twórczyni piramidy finansowej. Ostatecznie inwestycja zakończyła się niepowodzeniem. Pozwana wskazała, że J. W. (1) przedstawiono zarzut oszustwa na szkodę wielu osób w postaci doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości, w tym pozwanej. Obecnie J. W. przebywa w areszcie. Postępowania karne w tej sprawie toczy się przed Prokuraturą Okręgową w S.. Z tych względów pozwana wniosła o zawieszenie postępowania w niniejszej sprawie do czasu zakończenia sprawy karnej. Podniosła też, że umowa zawiera klauzule abuzywne i że bank nie sprawdził jej zdolności kredytowej w sposób należyty (k. 7-10v).

***Na skutek uznania, że sprzeciw wniesiono prawidłowo, Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w L. stwierdził, że nakaz zapłaty utracił moc w całości i 20 stycznia 2020 r. przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w G. (k. 18v).***

***Postanowieniem z dnia 21 kwietnia 2020 r. Sąd Rejonowy w G. uznał się niewłaściwym i sprawę przekazał do merytorycznego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w O. (k. 21).***

#### ***Sąd ustalił następujący stan faktyczny:***

Pozwana w dacie zawarcia umowy kredytu pracowała jako sprzedawca w totalizatorze sportowym i uzyskiwała z tego tytułu wynagrodzenie w kwocie 3.200 zł netto. (...) pozwanej polecił jej firmę (...), prowadzoną przez J. W. (1), która była też pośrednikiem kredytowym. Wcześniej sam współpracował z ww. firmą, którą z kolei polecił mu jego przyjaciel. J. W. (1) zaproponowała pozwanej udział w inwestycji polegającej na wzięciu kredytu w szeregu banków, a następnie przekazanie firmie pieniędzy, które ta miała z zyskiem zainwestować. Pozwana zaakceptowała jej propozycję, a następnie J. W. przygotowała dokumentację kredytową. Pozwana wystąpiła z wnioskami kredytowymi do czterech różnych banków.

(dowód: zeznania pozwanej w charakterze strony k. 70v-71)

W dniu 13 lipca 2018 r. powód (...) Bank S.A. z siedzibą w W. zawarł z pozwaną N. C. umowę kredytu konsumpcyjnego gotówkowego nr (...). Na mocy tej umowy powód udzielił pozwanej kredytu w wysokości 108.386,40 zł, na który składały się: całkowita kwota kredytu wynosząca 80.000 zł oraz kwota na zapłatę kosztów związanych z udzieleniem kredytu w postaci prowizji bankowej w kwocie 10.827,80 zł i składki ubezpieczeniowej w kwocie 17.558,60 zł. Całkowita kwota do zapłaty przez kredytobiorcę miała wynieść 147.638,39 zł i obejmowała również odsetki od kapitału w kwocie 39.251,99 zł. Spłata miała nastąpić w miesięcznych ratach wynoszących po 1.754,31 zł (§ 3 umowy). Nadto w § 9 ust. 1 pkt 1 umowy strony ustaliły, że powód może wypowiedzieć umowę w przypadku opóźnienia ze spłatą pełnej raty wynikającej z harmonogramu spłat za co najmniej jeden okres płatności. Termin wypowiedzenia umowy wynosił 30 dni. Nadto strony ustaliły, że po upływie terminu wypowiedzenia umowy kredytobiorca jest zobowiązany do niezwłocznego zwrotu całości zadłużenia wraz z odsetkami i kosztami (§ 9 ust. 1-2 umowy).

(dowód: umowa kredytu k. 41-44)

Przed podpisaniem umowy pozwana złożyła zaświadczenie o zarobkach.

(dowód: zeznania pozwanej w charakterze strony k. 70v-71)

W dniu podpisania umowy bank przełał pozwanej na jej zlecenie uzgodnioną kwotę kredytu, pobierając prowizję i dokonując przelania składki ubezpieczeniowej.

(dowód: raport k.37)

Pozwana w tym samym czasie, gdy starała się o uzyskanie pożyczki w banku powoda, podejmowała czynności mające na celu uzyskanie środków pieniężnych także w trzech innych bankach, gdzie ostatecznie udało jej się pozyskać pieniądze łącznie w kwocie 250.000 zł.

Otrzymane środki pieniężne, w tym te uzyskane na podstawie umowy zawartej z powodem, pozwana przekazała J. W. (1), która miała zainwestować je i z tego tytułu uzyskać zysk w wysokości 30 % po upływie półtora roku i spłacić za nich kredyt. J. W. (1) przez kilka miesięcy po zawarciu przez pozwaną umowy kredytu regulowała raty pieniężne i taki stan rzeczy trwał do przełomu grudnia 2018 i stycznia 2019 r., kiedy to zaprzestała spłaty kredytu. Wówczas pozwana osobiście zaczęła spłacać kredyt. W marcu 2019 r. J. W. (1) przyznała się do oszustwa na szkodę pozwanej, a następnie została tymczasowo aresztowana.

(dowód: zeznania pozwanej w charakterze strony k. 70v-71)

Pismem z dnia 7 czerwca 2019 r. powód poinformował pozwaną o zaległości w spłacie kredytu, która wynosiła 5.305,85 zł i wezwał ją do uiszczenia tej kwoty w terminie 14 dni od daty otrzymania pisma. Jednocześnie powód poinformował pozwaną, że brak zapłaty upoważni go do wypowiedzenia umowy i postawienia całej wierzytelności w stan wymagalności po upływie okresu wypowiedzenia. Jednocześnie poinformował ją też o możliwości restrukturyzacji zadłużenia.

(dowód: pismo z 07.06.2019 r. k. 45-47, dowód nadania k. 48-48v)

Pismem z dnia 8 lipca 2019 r. powód wypowiedział pozwaną umowę kredytu i wezwał ją do zapłaty całej kwoty pozostającej do spłaty. Pozwana otrzymała wypowiedzenie w dniu 15 lipca 2019 r.

(dowód: pismo z 08.07.2019 k. 49-49v, dowód doręczenia k. 50-50v).

Pismem z dnia 3 września 2019 r. powód wezwał pozwaną do dobrowolnej zapłaty: tytułem kapitału kwoty 101.766,43 zł, tytułem odsetek umownych kwoty 4.776,54 zł, tytułem odsetek karnych kwoty 231,67 zł.

(dowód: pismo z 03.09.2019 r. k. 52, potwierdzenie nadania k. 53-53v, wyciąg z ksiąg bankowych k. 36)

W postępowaniu karnym w sprawie Prowadzonej przez Prokuraturę Okręgową w S. zarzuty przedstawiono jedynie J. W. (1) i jej współpracownikom, którzy nie byli pracownikami banku. Nie przedstawiono jak dotąd zarzutów współsprawstwa pracownikom banków.

(znane z urzędu: akta (...)tut. Sądu, nadto wydruki przedłożone do akt k. 66-69)

### **Sąd zważył, co następuje:**

W świetle przedstawionych i niekwestionowanych przez strony dokumentów należało uznać za dostatecznie dowiedzione, że strony łączyła zawarta w dniu 13 lipca 2018 r. umowa kredytu, z której powód wywodził swoje roszczenie. Zarówno fakt zawarcia umowy, jak i wypłacenia pozwanej środków pieniężnych nie budzi wątpliwości i wynika jednoznacznie z przedstawionych przez Bank dokumentów.

Zgodnie z treścią art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo Bankowe (t. jedn. Dz. U. z 2019 poz. 2357) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

W sytuacji, gdy kredytobiorca nie dotrzymuje warunków i postanowień umowy, Bank ma prawo skorzystać ze swoich uprawnień wynikających z treści tej umowy, w celu wyegzekwowania zwrotu swoich należności. W takim wypadku, zgodnie z § 9 ust. 1 pkt „a” umowy powód miał prawo wypowiedzieć umowę. Termin wypowiedzenia umowy wynosił 30 dni.

Z dokumentacji przedłożonej przez powoda w postaci wyciągu z ksiąg bankowych oraz wezwania do zapłaty wynika, że pozwana nie dotrzymała warunków umowy. Na dzień 7 czerwca 2019 r. zaległość w spłacie rat wynosiła 5.305,85 zł, a zatem trzykrotność ustalonej przez strony w umowie miesięcznej raty w wysokości 1.754,31 zł. Powód wyznaczył pozwanej termin 14 dni na uiszczenie zaległości, a po jego bezskutecznym upływie, w dniu 8 lipca 2019 r. wypowiedział umowę kredytu.

Pozwana kwestionowała wymagalność roszczenia dochodzonego pozwem wskazując, że powód nie wykazał, że dokonał skutecznie wypowiedzenia umowy oraz nie skierował wezwania do zapłaty z informacją o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację. Sąd Okręgowy nie podziela zarzutu pozwanej w tym zakresie. Wskazać należy, że powód przez wypowiedzeniem umowy wezwał pozwaną do uregulowania zaległych rat pod rygorem wypowiedzenia umowy. Dopiero po bezskutecznym upływie określonego terminu wypowiedział umowę, jednocześnie wzywając do zapłaty całej należności wynikającej z umowy kredytu. Treść pism powoda zawierających wezwanie do zapłaty i wypowiedzenie nie budzi wątpliwości. Powód wyraźnie zawarł oświadczenie o wypowiedzeniu umowy, przyczynie wypowiedzenia, wysokości wymagalnego zadłużenia oraz skutkach upływu terminu wypowiedzenia. Po upływie terminu wypowiedzenia i postanowieniu całej kwoty w stan wymagalności powód pismem z 3 września 2019 r. ponownie wezwał pozwaną do zapłaty. Za każdym razem korespondencja powoda była doręczona pozwanej (bezsporne).

W świetle powyższych okoliczności w ocenie Sądu powód nie uchybił obowiązkom wynikającym z umowy kredytu w zakresie procedury wypowiedzenia umowy oraz wezwania pozwanej do zapłaty, tym samym wymagalność jego roszczenia nie budzi wątpliwości.

Odnosząc się do wniosku pozwanej o zawieszenie postępowania z uwagi na toczące się postępowanie karne przed Prokuraturą Okręgową w S. w ocenie Sądu Okręgowego brak było ku temu podstaw.

Wynik postępowania karnego pozostaje bez wpływu na okoliczności niniejszej sprawy. Pozwana w toku niniejszego postępowania próbowała wykazać, że to na skutek wprowadzenia jej w błąd przez J. W. (1) zawarła umowę kredytu z powodem. J. W. (1), jako pośrednik kredytowy miała przygotować pozwanej wnioski kredytowe i wykorzystać sytuację polegającą na jednoczesnym wystąpieniu do kilku instytucji bankowych o udzielenie kredytu celem pozyskania możliwie największej ilości środków pieniężnych w krótkim czasie. Środki te pozwana przeznaczała na inwestycję, z której zysk wynieść miał 30 % po półtora roku, a wszystkie kredyty i pożyczki miały do tego czasu zostać spłacone. Nie kwestionując wiarygodności twierdzeń pozwanej odnośnie jej współpracy z J. W. (1) wskazać należy, że Sąd nie dopatrył się w zachowaniu pozwanej okoliczności przemawiających za uznaniem, że dokonane przez nią czynności prawne mogą być obarczone wadą oświadczenia woli w postaci błędu. Pozwana w pełni świadomie zawarła z powodem umowę kredytu, licząc na znaczne zyski z inwestycji, której pomysłodawczynią była J. W. (1). Pozwana jest osobą z wykształceniem wyższym, ukończyła studia na kierunku bezpieczeństwo wewnętrzne, zatrudnioną w charakterze sprzedawcy, a zatem trudno przyjąć, by nie miała pełnego rozeznania w podejmowanych przez siebie czynnościach i ich skutkach. Pozwana nie wykazała w toku niniejszego postępowania, by w czasie składania wniosku o kredyt jej stan zdrowia uniemożliwiał racjonalne podejmowanie decyzji, bądź też by znalazła się w sytuacji, w której z powodu wyjątkowych okoliczności musiała pozyskać nagle znaczne środki finansowe. Z jej zeznań złożonych w niniejszej

sprawie wynika, że motywacją działań była chęć pozyskania szybkiego i łatwego zysku poprzez zainwestowanie znacznej sumy pieniędzy w przedsięwzięcie, za które odpowiedzialna była J. W. (1). Nie sposób nie zauważyć, że działanie pozwanej stanowi przejaw braku należytej staranności, którą winna wykazać się przy zawieraniu umowy z praktycznie obcą jej osobą. Pozwana, jako osoba już z pewnym doświadczeniem życiowym, winna była przewidzieć następstwa swojego zachowania. Zapewnienie, nawet przez osobę podającą się za pośrednika finansowego, uzyskania zysku z inwestycji w wymiarze 30 % po upływie półtora roku powinno wzbudzić u niej obawę, czy aby na pewno taka inwestycja jest bezpieczna i nie będzie skutkować utratą przez nią zdolności spłaty bieżących zobowiązań. Niezależnie od pobudek, jakie kierowały J. W. (1), co będzie przedmiotem oceny w toku postępowania karnego, pozwana winna była mieć świadomość ewentualnego niepowodzenia przedsięwzięcia, w które zainwestowała znaczne sumy pieniędzy i konsekwencji takiego stanu rzeczy, w szczególności obowiązku spłaty zaciągniętych zobowiązań względem banków.

W tej sytuacji nie sposób przyjąć, że pozwana pozostawała w błędzie co do czynności prawnej w postaci zawarcia umowy kredytu. Istotne jest również to, że pozwana na żadnym etapie nie złożyła oświadczenia o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli w terminie przewidzianym w art. 88 k.c. Ponadto pozwana nie wykazała, by w dacie zawarcia umowy kredytu była w stanie wyłączającym świadome albo swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli, czy też by zachodziła inna wada oświadczenia woli po jej stronie.

Odnosząc się do podnoszonej przez pozwaną okoliczności, jakoby w proceder oszustwa zamieszani byli pracownicy banku, który udzielił pozwanej kredytu, to wskazać należy, że nie znajduje ona potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym. Pełnomocnik pozwanej wskazał, że z prowadzonego śledztwa wyłączono do odrębnego postępowania materiały, które mogą skutkować objęciem zarzutami pracowników banku udzielający pokrzywdzonym kredytów i pożyczek. Wskazać jednakże należy, że pełnomocnik pozwanej nie przedstawił żadnego dowodu na okoliczność tego, by postawiono któremukolwiek z pracowników banku jakiegokolwiek zarzutu. Brak jest zatem podstaw by podejrzewać pracowników powoda, którzy zawarli z pozwaną umowę kredytu, o działanie na jej szkodę w sytuacji, gdy nie ma na tę okoliczność dowodów. Nadto wskazać należy, że to pozwana sama wystąpiła z wnioskiem o kredyt do banku i złożyła tam dokumenty, nie uczyniła tego za namową osoby będącej pracownikiem banku.

Z powyższych względów w ocenie Sądu Okręgowego ustalenia poczynione w postępowaniu karnym w sprawie prowadzonej przeciwko J. W. (1), która nie była pracownikiem banku, pozostają bez wpływu na wynik niniejszego postępowania, a w świetle braku dowodów na przedstawienie zarzutu współsprawstwa pracownikom powoda brak było podstaw do zawieszenia niniejszego postępowania.

Wbrew twierdzeniom pozwanej powód nie zlekceważył weryfikacji jej zdolności kredytowej, czego dowodzą zeznania samej pozwanej w charakterze strony. Wskazała, że podczas wizyty w banku przedłożyła niezbędne dokumenty, następnie została poddana weryfikacji. Co więcej z zeznań pozwanej wynika, że to ona sama wykorzystała sposobność do uzyskania kilku kredytów i pożyczek w krótkim czasie poprzez wykorzystanie okoliczności, że dane o zawarciu umowy o kredyt nie będą od razu widoczne w systemie informacyjnym banków. Pozwana próbuje przerzucić na powoda odpowiedzialność za udzielenie jej kredytu, pomijając zupełnie fakt, że sama wystąpiła jednocześnie do kilku instytucji w celu uzyskania środków pieniężnych. Pozwana świadomie i dobrowolnie zaciągnęła znaczne zobowiązania w wielu bankach, mimo, że jej sytuacja majątkowa nie była na tyle dobra, by dokonać spłaty zadłużenia bez szkody dla każdego z wierzycieli.

Pozwana podnosiła, że przedstawione przez powoda dowody w postaci umowy kredytu oraz wyciągu z ksiąg bankowych w niewystarczający sposób dowodzą wysokości dochodzonego roszczenia. W ocenie Sądu, w sposób nieulegający wątpliwości, dopuszczone dowody wykazują, że pozwana zalega ze spłatą rat. Wynika to z historii rachunku bankowego oraz wyciągu z ksiąg banku. Skoro pozwana kwestionowała przedstawione przez powoda dowody na okoliczność wysokości dochodzonego roszczenia jednocześnie nie wykazując przy tym własnej inicjatywy dowodowej, to przyjąć należało, że tym samym uchybiła jednej z podstawowych zasad postępowania cywilnego określonej w dyspozycji art. 6 k.c., a mianowicie obowiązkowi udowadniania faktów i twierdzeń przez stronę wywodzącą z tychże faktów skutki prawne. Należy podkreślić, że rola Sądu ograniczona jest jedynie do oceny, czy zgłoszone przez stronę fakty mają w świetle przepisów prawa materialnego istotne znaczenia dla rozstrzygnięcia

sprawy. Brak było jakichkolwiek podstaw do wskazywania stronie pozwanej kierunku jej działania i podejmowania inicjatywy dowodowej zmierzającej do wykazania zasadności jej twierdzeń, skoro od początku była reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika. To bowiem interes strony nakazuje jej podjąć wszelkie czynności procesowe w celu udowodnienia faktów, z których wywodzi korzystne skutki prawne. To strony decydują, jaki materiał dowodowy chcą przedstawić sądowi na potwierdzenie prawdziwości swych twierdzeń. Strony zatem, nie zaś Sąd, poszukują prawdy materialnej, natomiast Sąd ma zadbać o to, aby reguły postępowania obowiązujące przy jej dochodzeniu zostały zachowane. Sąd nie ma obowiązku zastąpienia własnym działaniem bezczynności strony. W ocenie Sądu pozwana nie zakwestionowała skutecznie wiarygodności przedłożonych przez powoda dokumentów na okoliczność wysokości dochodzonego roszczenia. Nie wykazała, że spłaciła więcej niż podaje to powód. To na niej ciążył obowiązek udowodnienia faktu, z którego wywodziła korzystne skutki prawne.

Sąd Okręgowy analizując treść umowy kredytu zawartej przez strony nie dopatrył się w niej klauzul abuzywnych w rozumieniu art. 385<sup>1</sup> k.c. Pozwana jedynie ogólnikowo podnosiła zarzut sprzeczności umowy z dobrymi obyczajami i rażące naruszenie interesów konsumenta.

Kryterium oceny decydującym o uznaniu klauzuli za niedozwoloną jest ukształtowanie praw i obowiązków konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszające jego interesy. Uznanie konkretnej klauzuli umownej za niedozwolone postanowienie umowne wymaga więc stwierdzenia łącznego wystąpienia obu przesłanek: sprzeczności z dobrymi obyczajami oraz rażącego naruszenia interesów konsumenta.

Pozwana nie podjęła jednak próby wykazania na czym konkretnie jej zarzuty w tym zakresie miałyby polegać.

Należy tu podkreślić, że to pozwana zaciągnęła w banku kredyt, aby zainwestować go (jak wszystko na to wskazuje) w piramidę finansową. Mogła te pieniądze przeznaczyć na grę w kasynie gdzie prawdopodobieństwo wygranej wynosi 1 do 2. Zdecydowała się na inwestycję o daleko mniejszej skali bezpieczeństwa, bo przynoszącej profity tylko pierwszym z jej uczestników. W tej sytuacji przypisanie Bankowi stosowania nieuczciwych praktyk, czy wręcz nienależytego działania przy sprawdzeniu do zdolności kredytowej, może dostarczyć refleksji nad brakiem skrupułów przy podnoszeniu zarzutów przez stronę pozwaną. Nie prowadzi jednak do podważenia zawartej z bankiem umowy.

Z tych względów na podstawie art. 69 ust. 1 ustawy Prawo bankowe powództwo uwzględniono w całości, zasądzając od pozwanej na rzecz powoda: tytułem kapitału kwotę 101.766,43 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 21 listopada 2019 r. do dnia zapłaty, tytułem odsetek umownych za korzystanie z kapitału kwotę 4.776,54 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od wniesienia pozwu do dnia zapłaty, tytułem odsetek karnych kwotę 3.279,- zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, o czym orzeczono w punkcie I wyroku.

O wysokości odsetek orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu. Roszczenie powoda wymagalne jest od dnia 15 sierpnia 2019 r. Pozwana otrzymała wypowiedzenie umowy w dniu 15 lipca 2019 r., termin wypowiedzenia wynosił 30 dni i upłynął z dniem 14 sierpnia 2019 r. Powód domagał się odsetek umownych w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 101.766,43 zł od dnia 21 listopada 2019 r. Zgodnie z § 9 ust. 2 i § 7 umowy w przypadku niespłacenia raty w terminie powodowi przysługiwały odsetki od zaległej raty według stopy procentowej odpowiadającej aktualnej wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie. Ponadto powodowi należą się też odsetki umowne za korzystanie z kapitału w wysokości 9,19 % w stosunku rocznym (§ 2 ust. 1 umowy).

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca jest zobowiązana zwrócić je na rzecz strony wygrywającej.

Z tego względu w punkcie II sentencji wyroku na rzecz powoda zasądzone zwrot kosztów obejmujących opłatę od pozwu (1.373 zł – k. 3), opłatę za pełnomocnictwo (17 zł – k. 38) i opłatę za poświadczenie pełnomocnictwa (4,92 zł – k. 39-39v), tj. łącznie 1.394,92 zł. O odsetkach ustawowych za opóźnienie od kosztów procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1<sup>1</sup> k.p.c.